

Пролѣтна сутринь. Поле. Разлистени дървета.
Шумна рѣкичка. Въ дъното храсталакъ. При вдигане
на завѣсата на сцената е полумракъ; зазорява се.
Далече се чува овчарски кавалъ, блѣне на овци и
дрънкане на звънци. Въ храсталака пѣятъ птички.
Показва се слънцето кърваво-червено.

Дѣца — хоръ:

Угаснаха пакъ на зората
Послѣднитѣ лъчи;
Протѣрква слънцето на изтокъ
Пакъ сънни си очи.
Съ цѣлувка сладка поздравява
Планински връхъ скалистъ,
Поточетата и горитѣ
Отъ небесвода чистъ.
И блѣятъ агънца въ полето
И пѣятъ птички въ хоръ;
Животъ забликва пакъ отново
Изъ цѣлия просторъ.

Излиза Кокичето. То е момиче облѣчено въ бѣ-
ли дрехи, които напомватъ това пролѣтно цвѣте. Пѣе
весело.

Кокичето:

Азъ съмъ бѣлото Кокиче —
Първо цвѣте, първа радостъ;
Всѣки, всѣки ме обича,
Нося новъ животъ и младостъ.